

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 1 februari 1938 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om upphävande av 3 a § i lagen den 28 maj 1920 om medling i arbetstvister.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 106, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Brädefors m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte besluta upphäva »lagen om varsel i arbetskongflikter». (Härmed avses 3 a § i lagen om medling i arbetstvister.)

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna hemställan, får utskottet hänvisa till motionen.

3 a § i lagen den 28 maj 1920 om medling i arbetstvister är av följande lydelse:

Innan arbetsinställelse vidtages skall, därest giltigt hinder icke möter, underrättelse om åtgärden lämnas motsidan ävensom förlikningsmannen eller, om tvisten berör flera förlikningsmäns verksamhetsområden, en av förlikningsmännen sist å sjunde dagen före den dag, då åtgärden skall taga sin början. Finnas å motsidan oorganiserade arbetare, må underrättelsen, i vad den avser nämnda arbetare, ske genom allmänt synliga anslag å arbetsplatsen. Underrättelsen skall innehålla redogörelse för anledningen till åtgärden.

Förseelse mot bestämmelserna i första stycket straffes med böter, högst 300 kronor. Åtal för förseelsen anhängiggöres vid allmän domstol och utföres av allmän åklagare. Ådömda böter tillfalla kronan. Saknas tillgång till deras gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Vid 1935 års riksdag framlades i proposition nr 32 förslag till lag angående tillägg till lagen om medling i arbetstvister, överensstämmande med ovan återgivna 3 a §.

I propositionen, vari lämnas en utförlig redogörelse för lagförslagets förhistoria, till vilken utskottet får hänvisa, erinras bland annat, att den s. k. *trettonmannakommissionen* i 6 § av sitt förslag till lag angående vissa ekonomiska stridsåtgärder (se betänkande statens offentliga utredningar 1934: 16) upptagit en bestämmelse om viss underrättelseplikt för förening, som vill vidtaga massåtgärd. Enligt detta stadgande skulle skriftlig underrättelse om åtgärden lämnas, bortsett från visst fall, minst en vecka i förväg. I kommissionens specialmotivering framhålles, bland annat, att underrättelseplikten ofta kunde anses fullgjord genom vad som förekommit under förhandlingar. Hade exempelvis vid förhandlingar om upprättande av

kollektivavtal den ena parten framlagt ett ultimatum av innehåll, att stridsåtgärd komme att vidtagas en vecka därefter, om uppgörelse dessförinnan icke kommit till stånd, måste naturligen underrättelseplikten anses fullgjord. I yttranden över kommissionens förslag anmärkte landsorganisationen och socialstyrelsen, bland annat, att det i vissa fall vore förenat med svårigheter att fullgöra underrättelseplikten eller iakttaga varseltiden. Sålunda erinrade socialstyrelsen beträffande varseltidens längd, att fall kunde inträffa, då arbetet vore av så kort varaktighet, att tid ej finnes för så långt varsel som en vecka. Föreskriften om varseltid borde därför enligt styrelsens mening erhålla en avfattning, som tillåte förkortad varseltid, därest angriparen kunde visa, att omständigheterna ej medgivit iakttagande av den vanliga tiden av en vecka. Med hänsyn till vad sålunda i yttrandena anförts om svårigheten att i vissa fall fullgöra underrättelseplikt eller iakttaga varseltid stadgades i ovan nämnda lagförslag till 1935 års riksdag, som i väsentliga hänseenden skiljer sig från kommissionens förslag, undantag för det fall, att giltigt hinder föreläge.

Andra lagutskottet, som behandlade propositionen, hemställde i sitt utlåtande nr 30, att lagförslaget måtte antagas med ändring allenast i fråga om dagen för lagens ikraftträdande. Andra lagutskottet yttrade bland annat:

Emot den utformning, som i förevarande proposition givits bestämmelserna om varseltid, har utskottet ingen erinran att framställa. Det torde vara klart, att stadgandet icke avser det fall, då arbetsnedläggelsen består i en vägran från arbetarnas sida att tillhandahålla sin arbetskraft, därför att arbetsgivaren gjort sig skyldig till ett avtalsbrott, t. ex. underlåtit att utbetala arbetarnas löner. Ej heller åsyftas med stadgandet sympatiåtgärd som icke består i arbetsinställelse utan allenast i vägran att taga befattning med varor, vilka äro avsedda för eller härröra från rörelse som drives av part i primärkonflikten.

Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Vid 1936 och 1937 års riksdagar framfördes i motioner (II: 152 år 1936 och II: 258 och II: 345 år 1937) samma yrkande som i nu förevarande motion.

Vid båda dessa riksdagar blevo motionerna efter hemställan av andra lagutskottet (utlåtanden nr 58/1936 och 4/1937) avslagna.

Utskottet.

Utskottet finner skäl icke föreligga, som kunna föranleda utskottet att tillstyrka, att den år 1935 beslutade bestämmelsen om varsel vid arbetsinställelser upphäves.

Utskottet får därför hemställa,

att förevarande motion icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 1 februari 1938.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Norman, Linder, Hagman**, *P. Sandström, Västberg, Wistrand, John Gustavson* och *Elon Andersson*;

från andra kammaren: herrar *Österström, Hage, Olovson, Pettersson* i *Hällbacken, Molander, Sandström* i *Härnösand, Thorell* och *Nyblom**.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.